

BUĎME SVORNÍ.

STAŇKOVSKO

Krajinský týdeník.

List Národního souručenství.

Předplatné: ročně poštou K 29,-, půlletně poštou K 14.50.
Inserce levná, platí se napřed. - Kdo si ponechá dvě čísla,
stává se odběratelem. - Rukopisy se nevracejí. - Telefon č. 1.

Vychází každou sobotu.

Redakce a administrace ve Staňkově. - Pošt. spoř. 210.627.
Novinová sazba povolena ředitel. pošt a telegrafů v Praze,
č. 131.619-IIIa 1937. - Dohledací poštovní úřad Staňkov
Majitelka a vydavatelka Marie Závorková. Odpovědný redaktor Josef Žák v Staňkově. Tiskárna—Závorka—Staňkov.

Spisovatel Adolf Wenig se dožívá 65 let.

Dne 13. srpna t. r. dožije se šedesátých pátých narozenin náš rodák, známý spisovatel dětské literatury, redaktor Adolf Wenig. Náleží ku staré staňkovské rodině wenigovské, která se plně zasloužila o náš kraj. Adolfu Wenigovi patří však uznání nejvyšší, neboť z většiny jeho děl promlouvá láska

k jeho rodišti, domovu a k staré škole. Za tuto lásku a za všechno krásné dílo naší mládeže, jejímž Jste, vážený Mistře, nejlepším přítelem - přijměte k zítřejšímu dni náš upřímně krajanský dík s přáním zdraví pro další plodnou práci pro dobrý svůj kraj, lid a celý národ!

MARIE HOEFNEROVÁ - ŽLÁBKOVÁ:

Bohatýr.

Mistru Adolfu Wenigovi k 13. srpnu 1939.

Aj, - v kruhu našich bohatýrů
již dávno ten se proslavil,
kdo pérem, - nebojácně, - slavně,
se v čelo dějin postavil! —

Oživil ty, co dávno žili, —
přiblížil Dnešku, - lidem všem,
nejvíce dětem, na nichž chceme,
by zachovaly svoji zem! —

Dobro, zlo v ohnisk' pravdy vrhá,
promítá v dílech nádherných
veda ty děti, duše jejich
jen k cílům žití, - skutečných!

Jen velká práce žití světi,
geniu díla požeň! —

Jest tisíce těch českých dětí,
jež Wenigova díla zná!

A všichni žijí z krásy nebe,
jež z knih Jeho se vyzáří! —

O Tvůrče, žehnej Jeho práci,
ať to, co ždá, - se podaří! —

„Čas kráčí kupředu.“

(Adolf Wenig: »Večerní motýli«).

Západní Čechy a jejich kulturní lidé mají nevládný osud. Jako by se o nich nevědělo. Nedosáhnou-li nejvyšší úrovně, zapomíná na ně i vlastní kraj, ačkoliv mu sloužili svou - i když snad ne nadprůměrnou prací dávali úrodnou půdu, z níž jednou musí vyrůst někdo dokonalejší.

nadprůměrnější. Jen tak letmo vzpomínám, že letos jsme měli vzpomenouti básníka-učitele Bělohrobského, nedávno jsme měli rozhodně výrazněji oslaviti básníka a pedagoga Kožíška, v novinách západních Čech prošla bez povšimnutí životní jubilea loutkářského organizátora prof. J. Veselého, rodáka z Bavorova, stejně tak prošla nepovšimnuta padesátka spisovatele Valenty-Alfy, Bohumila Polana a j.

Před pěti roky mi nebyl otištěn stručný článek o významném našem západočeském rodáku Adolfu Wenigovi. To jsem chtěl uprosřed politických zápasů, které se tak často vybíjely na útraty kultury, upozorniti na člověka, který pokračoval ve slavné kantorské tradici Wenigů ze Staňkova, působil, jako nejlepší spisovatel pro mládež, jako nejprísnejší redaktor dětské četby a jako znamenitý libretista, kterého sám Mistr Dvořák poctil spoluprací.

Milý a vlídný, jako člověk, dobrý učitel našel bezpečnou cestu k dětským srdcím. Nic mi nepotvrdilo toto poznání lépe, než naše náhodné setkání v Deylově ústavě slepců. Kdysi jsem se zde na jedné ze svých hospitací zastavil. Ředitel školy mi hned hlásil: „Budeme mít za chvíli návštěvu! Sem k nám do domu u „Sedmi čertů“ přijde dětem předčítati sám Adolf Wenig!“ Počkal jsem si tedy na Mistra a účastnil jsem se mezi slepými dětmi jeho předčítání.

Slepé dítě nejlépe prozradí, jak kdo a co na ně působí. Adolf Wenig předčítal z rukopisů a děti ani nevydechly.

A to Wenig není (snad jste to pozorovali i z rozhlasu, když někdy přednáší některé vzpomínky) žádný recitátor. Upoutal obsahem své povídky. Tak jen namátkou vidím je před sebou jako rozloženy, ty skvělé věci pro naše děti: Kocourkov, Zlámaná Lhota, Kytka pověstí, Čertoviny, Vánoce, Zvířátka a loupežníci, Pověsti o hradech, Bohatýrské zvěsti, Večerní motýli, Světem pohádek, Větec praž-

ských pověstí, O černé hodince, Žito čaroděj, Staré pověsti pražské, České pověsti, Čeští bohatýři atd.

V kolika těch knížkách cítíte kouzlo Staňkovska. Snad všichni znáte z rozhlasových vánočních dní hru „K Betlemu“. Tu nemohl nikdo jiný napsati, než ten, kdo prožil poesii štědrého večera v kotlince staňkovské pod věží kostela nedaleko staré školy a znal starosvětský život malého městečka poblíž hranic, odkud se jezdilo formanit a odkud také vojáci sloužili i umírali na bojištích celého světa.

Ve „Večerních motýlech“ oživil vzpomínky na starou staňkovskou školu, ovšem jinak, než ji známe z podání Frant. Weniga. Oživil se vám zde také starý staňkovský most, ten, který zde býval před desetiletími, dřevěný a romantický jako všechno, co kdysi bývalo. Z těch starých kantorských zkazek, jichž jistě na staňkovské škole v rodině Wenigů bylo nemálo, hluboce dojmavá svou prostoduchou zbožností a vroucností citu je ve sbírce „Vánoce“ pohádka „Půlnoční v horské kapli“, připsaná strýci Fr. Wenigovi.

Dar neskonalé krásy a ryziho umění představuje soubor spisů vlastivědných. Pověsti jsou jeho jádrem, veliká vlastivědná encyklopedie, psaná spolu s předním spis. Hanušem Sedláčkem, jest jeho pedagogickým doplňkem. Jsou to nepřehledné poklady pro vyučování i pro ušlechtilou zábavu dětí, jež zde Wenig snesl.

Pohádky pak, jež vydal, mají velikou přednost ušlechtilosti výběru, krásného podání a dokonalé výpravy.

Snad je dobré připomenouti, že knihy, které Wenig vydal, jsou vydány jen v nejkrásnější úpravě: tisk, papír, vazba, ilustrace - to vše u nich je v radostné harmonii, kniha Wenigova je vzornou uměleckou knihou pro dítě.

Wenig řídil reprezentační náš dětský časopis „Úsvit“. Nebylo a není tak krásného listu pro naši mládež, jako byl Úsvit a litujeme, že pro nepochopení rodičů i

škola musil být tento skvělý list zastaven. Zhodnocení řízení Úsvitu by vyžadovalo samostatné studie stejně, jako zhodnocení naší nejlepší školské četby „Osení“, kterou Wenig řídil pro nakladatelství Topičovo. Co všechno tato knihovna přinesla, jaké výhledy mládeži před desetiletími učinila do krásné literatury celého světa, to by měl zhodnotit nejen umělec, ale i pedagog a historik, aby mohli osvětlit, proč tak a nejinak žila generace, pro niž Wenig a jeho spolupracovníci tvořili literaturu.

Wenig má nespornou zásluhu o to, že dětská literatura stala se vážnou součástí uměleckého úsilí a může se vykázat díly, která snesou světové měřítko a přesahují daleko úzký rámec tvorby pro děti. Wenig náleží k těm současníkům, kterým bylo dáno do rukou těžké nářadí průkopnické. V „Úsvitu“ spolupracoval s nedávno vzpomínaným o deset let starším průkopníkem Fr. Flosem a to, co o tomto spisovateli řekl v rozhlasové vzpomínce Dr. Sekanina před týdnem, platí i o Wenigovi.

Vzpomeňme ještě jeho libret „Čert a Káča“, „Babička“, „Na večer Bílé soboty“, jeho překladatelské činnosti a učitelské práce a vidíme jen v tak stručném přehledu, že Wenig svých sil užil k prospěchu národa důkladně.

Mezi učitelskými pracovníky, literáty ze západních Čech, je nyní nejstarší. Proto, že kořeny jeho učitelství jsou hluboké a že dovede tak ve vzpomínkách starého poníženého kantorství tolik vybírat, může našemu kraji ještě mnoho dát. Snad osudové chvíle, v nichž i jeho rodný kraj se ocitl na samé hranici osudu části Chodska, rozněl v jubilanovi nové vzpomínky, které nám zachová svým vroucím slovem.

Přáli bychom si toho pro učitelstvo, děti, pro Staňkovsko i pro naši literaturu. Mistře Wenigu, v lepších časech národa, který máte tak neskonale rád, v nových plodných letech přeji Vám více pochopení!

F. S. HOMOLKA.

Odevzdávám žezlo příteli Wenigovi.

Nedávno zvěčnělý přítel, pan Alois Šíp, vrchní ředitel „Ústředního nakladatelství učitelstva československého“, rozhodl se brzy po světové válce, že bude vydávat časopis pro mladé republikány a pověřil mne, abych vymyslel název nového časopisu a stal se jeho redaktorem. Tak se narodil „Úsvit“.

Recilov:

Ještě vzpomínka na pout.

Co je to pout? Doposud jsme slyšeli jen o světských věcech staňkovské pouti. Koláče, zábava, koncert — byla hesla poutového slovníku. Ale že je pout vlastně akt náboženský, na to bychom byli málem zapoměli. Již Božetěch putoval za pokání pěšky do Říma a nesl na ramenou Kristův kříž. Je tedy pout putováním za slovem božím a za účelem očisty duše.

Je to část kultury náboženské i národní. Staňkovská pout se tedy konala v první řadě v klidném chrámu. Byla tam sloužena slavná Česká mše, kterou staňkovští pěvci zpívali ke cti a slávě Boží. Pak teprve, když lid dal Bohu, což Božího jest, vyhnul se z chrámu, aby se věnoval té druhé části pouti — národní. Vzpomínám na chvíle klidu a ticha v

JOSEF BISKUP: Ad. Wenigovi k 65tinám.

Jsou muži, ženy, kterým Osud určil
býti duševními vůdci svého lidu,
jsou muži, ženy, kterým touha krásna
nedopřeje v žití oddech a klidu,
jsou muži, ženy, kteří podléhají
noci kouzla životního koloritu,
jsou muži, ženy, kteří volné chvíle
nedají v plen nečinnému blahobytu.
Jdou pilně za pluhem a s láskou siji
dobré sémě v čekající, toužnou zemi,
jdou, sami chudí, bledě opuštěni,
posilnění pouze trochu nadějí,
že nezmařili svěřené jim hříbny,
naděje, jež kladeny v ně povždy byly,
že život marně nežili, neb v srdce
čtenářů dar v pravdě velký položili.
Však největší dík budíž Mistru pera,
který ku mládeži poeticky mluví,
vždyť dobrá kniha v ruce otce, matky
sourozence, vychovatele neb chůvy,
tím nejslibnějším kouzlem jara voní.
Velká láska k lidstvu, přírodě a kraji
chce mluvit k posluchačům s každé stránky
o pozemském, žel, tak málo známém ráji.

V tehdejší době bylo všechno ve varu, všichni jsme se hnali do práce bez dlouhých příprav a prostředků. Také o tiskárny byla nouze a tak přijal přítel A. Šíp nabídku tiskárničky v Praze, velmi chudě úřednictvem, stroji i potřebným materiálem vybavené. Domnívám se právem, že v závodě pracovali jen dva páni, z nichž jeden obstarával práce kancelářské a druhý sázel, lámal, korigoval, zkrátka dělal všechno, jak uměl a mohl. Ani písma nebylo dost a museli jsme často rozmetávat sazbu z prvních článků, abychom získali písmo na články poslední. Byla to obtížná práce, zvláště že se původně německá tiskárnička přerodila na českou a že bývalo v sazbě chyb jako máku třeba po 2. a 3. přehlídce. Na nešťastí učiteloval jsem v té době v Týnci n. Labem a musel jsem proto velmi často jezdit do Prahy. Za rok jsem shledal, že se stala chyba; redaktorem musel být spisovatel pražský, který by mohl docházet do tiskárny denně, ale kde nalézt ze vhodných nejvhodnějšího?

Vzpomněl jsem si na přítele Adolfa Weniga, který se velmi dobře osvědčil jako redaktor „Osení“, a kterého jsem osobně znal z „Máje“. Běželo o to, zdali Wenig přijme redakci. Pozval jsem ho k příteli Šípovi a tam jsme se rychle smluvili. Přítel Wenig laskavě přejal žezlo a sňal s mých beder strašnou tíž. Nemohl jsem nalézt lepšího zástupce. Wenig dokonaloval časopis rok od roku a při výročních poradách přinášel vždycky velmi cenné a praktické návrhy. Po stránce ilustrační i obsahové nebylo „Úsvitu“ rovno

staňkovském chrámu, ale jedno stále nechápu. Když přijde zbožný věřící do kostela, zavře dveře a postaví se těsně před ně, druhý se postaví vedle prvního a za chvíli je u dveří tlačence a vpředu jest chrám prázdný. Pozoruji tento zjev již dlouho a nedovedu si jej vysvětlit. Vždyť přeci znám ty dobré duše, prodlévající tu neděli co neděli. Že by se báli přistoupit Bohu blíže k oltáři?

Tak uvažuji, zajdu-li sem někdy a stále vidím tento, po léta se neměnicí zjev. Nechápu tuto skromnost a bázeň. Proč se báti Boha a tísňiti se u chrámového vchodu? Že by se věřící báli předstoupit před tvář boží na oltáři, sotva lze věřit. Spíše je tento zjev dědičný. Dědové stáli u dveří, otcové a vnuci stojí také. Vzpomínám na milý kostelík lopudský, kde i při úplném zaplnění u dveří bylo volno. Hrdí Dalmatinci se asi nebojí předstoupit před oltář.

Okénko do minulosti...

Městský znak byl Staňkovu městyši propůjčen vlad. Hroznaťou ve 13. stol. (tehdy byl již Staňkov městysem.) Je to sedmihran rozdělený ve dvě pole. V dolní části pole nalézá se stříbrná zeď s červeným cimbuřím. Na zdi pod cimbuřím umístěn jest znak vl. Hroznať: zlatý štít s třemi páry červených jeleňích parohů v pravidelný trojhran sestavených. Nad cimbuřím v hořené části je apoštol sv. Jakub Větší v poutnickém oděvu v poli modrojasném.

CHODSKEM... Tento týden již vyšla ohlášená propagační brožurka: Od Vavřínečku ke Korábu do kraje Wenigů. Je to milý spisek, který nás provádí třemi kraji Chodska a vypravuje o krásách, většinou nepoznaných. Staňkovsku je tu věnováno čestné místo, 4 strany textu a 4 strany pečlivě vypravených obrázků. Obálka je hlubotisková. — Spisek vykoná jistě své krásné poslání.

a kritika jej chválila jako nejlepší a nejvкусnější časopis pro dorůstající mládež. To uměl jen Wenig.

Znám Weniga a jeho metody velmi dobře; je neúnnavný vyhledavač a sběratel, pilný, svědomitý a nade všechno kritický redaktor, takže všechno, co z jeho rukou vyjde, je jako krásně rytý zlatý peníz. Všichni pozorovatelé jeho báji, historických pověstí, pohádek a báchorek se v tomto názoru shodují a zvláště vyzdvihují lahodnost a správnost jeho spisovné mluvy. Wenig nikdy nezahálí, až dosud jako člen redakce „Úhoru“ stará se především o část literární. Nemiluje mnoho řečí, ale miluje mnoho dobré a poctivé práce a proto ho velmi mnozí přátelé cti a milují a přejí mu ze srdce, aby svou 65. prožil šťasten a zdrav a pracoval ještě po desítky let k prospěchu českého písemnictví. Drahý příteli, přeji Vám i sobě, abychom se v té práci ještě často setkali! Váš oddaný FR. FLOS.

Wenigovo dílo do městské knihovny. Významné jubilem 65. narozenin rodáka-spisovatele Adolfa Weniga uctí správa městské staňkovské knihovny zakoupením úplného souboru všech knižních děl jubilantových. — Podobný soubor Wenigových spisů má již také staňkovské museum.

RADIO všech značek, též i výměnu si můžete opatřit doma. Pracuji bez zástupců, proto levněji. Mám ještě zásobu RADIOKONCES. OBCHOD LEOP. PLACHÝ, Staňkov.

Jinak bylo na staňkovské pouti všechno dobré a krásné. Lidu tu bylo, že i jinak statečná lávka podléhala náporu. Stavitelé mostů mne ujistili, že lávka vydrží, přešel jsem ji tedy několikrát, hlavně však proto, že voda je mým přítelem.

Večer pak v sokolovně při pohledu na ten „les krásných žen“, litoval jsem, že vše na světě plyne a že brzo skončí i tato rej andělů.

Ano, vše plyne, uplynul i krásný čas dovolené a v prachu ulic města zbývají jen vzpomínky. A proto nelze nevzpomenouti na staňkovskou plovárnu a musím tento všeužitečný podnik vřele doporučit. Jest tam nejen plování, slunění, ale i nájemce jest na svém místě, neboť má vždy ve sklepě studené pivo a v řece teplou vodu. A co se týče milé společnosti na plovárně od 6 let nahoru, to jsou sice jen lidé, ale dobří jako andělé.

✓Sbohem, děvčata...

Dne 13. srpna t. r. opouští Staňkov prázdninová osada Péče o mládež v Praze XII., jejímž dětem byl Staňkov po 35 dní milým hostitelem. Osada čítající 63 děvčat a 3 chlapce, užívala dobrodiní zdravého vzduchu, lesa a vody ve Staňkově od 10. července t. r. Toho dne přijelo 66 pražských dětí, aby část svých prázdnin ztrávilo mimo dusné zdi svého města, v krásném pošumavském kraji — bráně Chodska - Staňkově.

Kolonie obývala budovu měšť. školy, která byla ochotně s nevšední laskavostí propůjčena místní újezdni školní radou. Učebny byly proměněny v ložnice, kuchyni, jídelnu, šatnu a pod. Každé dítě má svou postel, kterou samo stele a pečuje tak o úklid lůžka a ložnice. Čistota je prvním požadavkem a spolu s pořádkem tvoří důležitý výchovný prvek dětí na osadě, nehledě ke kázní, která je součástí života v osadě. Osadu spravuje vedle ředitele 8 osob personálu, z něhož jsou 3 vychovatelky. Kolonie má svou kuchařku a správcovou. Na osadě se jí 5x denně a možno říci, že jídlo je to hlavní, co dětem vedle vzduchu prospívá a na vrub jídla nutno připočítí přírůstek na váze u 83% dětí.

Dni měly rychle v každodenním zaměšínání dětí. Děvčata byla rozdělena podle stáří na tři čety. Každá četa obývala jednu ložnici a byla v rámci osady jakýmsi samostatným tělesem. Kolektiv každé čety byl posuzován v soutěži čet, pokud se týká pořádku, čistoty a kázně. Tato soutěž byla pobídkou a zdravou revnivostí mezi dětmi. Vítězná četa byla odměněna mezi dětmi nejvítanější odměnou: čokoládou a bonbony. — Denní program osady začínal budíčkem v půl 7 hod. a ranní čtvrt hodinkou. Dopolodní vycházky byly buď do lesa nebo na cvičiště Sokola. V případě nepohody pobývaly děti v jídelně, kde při svých hrách, poněkud šití na panenky a hraní divadla a při zvucích radia, které bylo v takových případech vítaným prostředkem zábavy a poučení. Jinak při každém jídle veselá hudba byla příjemným doplňkem. Odpolední program

osady byl pestřejší. Koupání na krásném koupališti v parných dnech bylo pro všechny nejvítanější. Jinak je to les, který vítal děti svou náručí a vycházky, jimiž děti poznaly okolí Staňkova. Den pro osadu končí v 21. hod., kdy ve všech ložnicích je už tma a děti usínajíce myslí na to, co den dal a co přinese příští. Po 21. hod. všichni již spí, unaveni vzduchem, vodou aby příští den se opět probudili v milém prostředí, mezi dětmi a aby v tom přirozeném kolektivu užili další den svých prázdnin ku prospěchu svého zdraví. Děti se seznámily se všemi pozoruhodnostmi Staňkova, navštívily místní museum, účastnily se sokolské akademie, kdy nejstarší 15 leté dívky obdivovaly sokolské cvičení při umělém osvětlení, využily všeho pouťového veselí v neděli 30. července. Jednodenní výlet 6. srpna do starobylých Domažlic byl dalším článkem poznání Chodska.

Děti, které po 35 dní užívaly zdravého venkovského vzduchu, vody a lesa, loučí se se Staňkovem nerady. Děvčata jsou z Prahy-Vinohrad, poněkud z dělnických rodin a sociálně slabších. Dětem pobyt na venkově zřejmě prospěl, účelu rekreace bylo plně dosaženo. Vracejí se do Prahy opáleny, osvěženy s vědomím pěkně prožitých prázdnin, které byly pro 14-15leté i posledními.

Správa osady jménem všech dětí se loučí se Staňkovem, děkuje všem za milé pohostinství, za ochotu a porozumění pro prázdninové osvěžení a upevnění zdraví pražských dětí. Děkuje srdečně zvláště svým příznivcům, mezi které čítá členy míst. újezd. školní rady v čele s p. předsedou odb. uč. Zídkem, p. řed. Veselákovi p. MUDru F. Egerovi, p. předsedovi správní komise řed. Václ. Roučkovi a činov. těl. jedn. Sokol ve Staňkově. Děkuje i všem ostatním, kteří svými radami i skutky pomáhali našim dětem zpříjemnit prázdniny a pobyt v krásné přírodě. Děkuje vám všem, kteří jste nám byli nápomocni v práci pro zdraví českého dítěte, prospěch jeho a tím v prospěch českého národa.

Staňkov uvítá „Psohlavce.“

Místní odbor Národní jednoty pošum. ve Staňkově pořádá u příležitosti zájezdu spolku „Psohlavců“ z Prahy v sobotu 12. srpna 1939 v sále sokolovny přátelský Chodský večer pod protektorem doc. vysokých škol Dr. Ing. T. Reclíka, čestného předsedy spolku „Psohlavců“ z Prahy a předsedy správní komise Staňkova, pana Václava Roučky. účinkovatí budou: členové spolku Psohlavců: pí Marie Hrabětová, operní pěvkyně za doprovodu Mistra dudáka Ady Vohanky, šéfa Formánkova souboru, Hanička Křiklavová, 5letá recitátorka, Frant. Borovička, operní a koncertní pěvec, žák Pavla Ludikara a p. v. spolek Vlast se svým hudebním odborem. Po programu volná zábava při restauračním zařízení. Vstupné libovolné.

Začátek přesně v 8:15 hodin.

Z týdne.

V dnešním čísle začínáme uveřejňovat román známého nepomuckého spisovatele Alexandra Berndorfa: „O mlk'ování a o velké lásce.“ Děj románu je čerpán z Pošumaví z let poválečných. Doufáme, že se tímto otiskováním románu na vystřihování našim čtenářům zavděčíme. Redakce.

Úmrtí. V pátek min. týdne zemřela zde paní Anna Schwaňová, roz. Werunská, vdova, ve stáří 53 roků. Pohřbena byla v neděli odpoledne na místním hřbitově. — V sobotu odpoledne zemřela zde paní Alžběta Dorazilová, manželka mistra krejčovského, ve věku 52 let a byla pohřbena v pondělí odpoledne na staňkovském hřbitově.

Úprava staňkovského náměstí bude skončena ještě letos. Na dokončování úpravy se v posledních dnech pracuje plným tempem, neboť má být ještě letos skončena. Je to pro staňkováky jistě radostné sdělení a bude přijato všude s

Mladé

Národní souručenství.

- Okresní vedení NS spolu s okresním náčelnictvem Mlad. NS ve Staňkově pořádá ve dnech 19. a 20. srpna „Sportovní den“ za účasti všech sportovních a tělovýchovných spolků na Staňkovsku. Zastoupeny budou veškeré druhy sportu, jako házená, kopaná, lehká atletika.

- Mladé NS v Přívozi sehraje 20. srpna v 8 hodin večer div. hru „Bouřliváci naší vesnice“ od V. Barty.

Vilu

ve Staňkově prodá M. Sklenářová, Staňkov (ves), čp. 15. (Kuchyně, 4 pokoje, vzrostlá zahrada, vodovod, kanalisace.)

Alexandr Berndorf:

O MILKOVÁNÍ A O VELKÉ LÁSCE (ROMÁN POVÁLEČNÉHO MLADÍ).

(ROMÁNOVÁ PŘÍLOHA „STAŇKOVSKA“).

1939.

opravdovým uspokojením. Jsme svědky úpravných prací, které již dnes prozrazují, že naše náměstí bude krásnou a reprezentační ozdobou příštího města. Z kdysi hrboaté a neúpravné pískové a povětšinou blátivé plochy vyrůstá pod rukama dlaždičů a dělníků krásné místo s širokými vozovkami a chodníky, jež budou ohrazeny lipovým stromořadím. Střed vyplněn bude asfaltem, hladkým a jako mlat rovným, takže neváháme doporučit městu, aby skončení úpravy náměstí bylo oslaveno tancem na tomtéž místě. Masarykovo náměstí bude opravdu radostným obrázkem našeho místa.

Mezi spisovateli, vyzvanými k účasti na známé námětové akci Filmového studia, jest také spis. Adolf Wenig.

Karel Hašler do Staňkova. Začátkem měsíce září uskutečněn bude do Staňkova zájezd Spurného populár. český kabaretu, který bude uspořádán v sokolovně za účinkování: českého písničkáře Karla Hašlera, hvězdy Velké operety Elly Šárkové, krále konferenciérů Dodi Pražského, populárního komika a Kašpárka v civilu Vojty Mertena, čes. národ. básníka M. B. Stýbla a lidového písničkáře Slávy Macha. - Bližší bude ještě oznámeno.

"Husovy lípy" na staňkovském náměstí bylo nutno v rámci úpravy náměstí odstraniti. Husovy lípy byly zasazeny v roce 1915 a měly tvořit ozdobu k pomníku Mistra Jana Husi, o jehož postavení usiloval utvořený spolek. Ten před několika lety likvidoval a jeho jmění převzal Sbor pro postavení Husova domu. Nyní vzaly za své i lípy, které budou nahrazeny stromy nově zasazenými podél obrubníků, jako je tomu na druhé půlce náměstí.

Lávka přes Radbuzu, která byla v poutní den přetížením chodců značně poškozena, byla ihned opravena mistrem tesařským V. Heiclem a ježto stav její není dost bezpečný, umístila obec před oba vchody tabulku s upozorněním, že chůze po lávce je možná toliko na vlastní nebezpečí. Obecní správa vede v pa-

UHLÍ

z vlast. domácích dolů dodává opět za ceny konkurenční s dovozem kamkoliv

F. KREYSA, STAŇKOV

a to uhlí vzduchem prané z dolu Dobré štěstí v Dobřanech — aneb známé staré vytuňské uhlí z dolu KREYSA II ve Vytuni.

Strojní tašky bobrovky, falcovky lisované, duté cihly, klenovky, dlaždice. Veškerý cihlářský materiál osvěd. jakosti.

LISTARNA - REDAKCE.

Příspěvky spisovatelů Q. M. Vyskočila a Hanuše Sedláčka k 65. narozeninám A. Weniga, došly nám po uzavěře čísla. — Básník Josef Berka: básně otiskneme.

Odborný ženský lékař

Telefon 1202.

a porodník

MUDr. Jan Hofmann,

em. zástupce primáře porod.-gyn. odděl. v v. nemocnici v Plzni a asistent gynaekolog. sanatoria v Praze ordinuje v Plzni, v Jungmannově tř. č. 30, I. posch., od 9—11 hod. a od 15—do 16h.

Děkujeme ze srdce všem, kdož naši drahou manželku, maminku, tetičku a švakrovou, paní

Alžbětu Dorazilovou, manželku mistra krejčovského v Staňkově,

na poslední cestě doprovodili a náš zármutek nad jejím odchodem útěšnými slovy zmírnili se snažili.

Zvláště pak děkujeme vld. pp. P. F. Hruškoví, vikáři a kaplanu J. Červenkovi za proslov nad hrobem zesnulé a za vedení konduktu, pp. MUDr. J. Burianovi ve Staňkově a Louísovi Presserovi v Plzni za obětavé léčení zesnulé po čas její nemoci, Společenstvu krejčů za korporativní účast, jakož i všem dárcům květín a pohřebnímu ústavu p. V. Fišera za vzorné vypravení pohřbu.

Truchlící pozůstali.

S. K. STAŇKOV — RAPID PLZEN

1:2 (0:1).

Nedělní přátelský zápas, hraný za nepříznivého počasí před 250 diváky na kluzkém terénu přinesl neočekávanou těsnou porážku staňkovského mužstva. Bojnanejvyšší tvrdý a rušný přinesl po stránce zajímavosti uspokojení divákům. - Domácí mužstvo v poli bylo hostům rovnocenným soupeřem. Hostům jen lépe vyhovoval terén pro vyspělejší míčovou techniku. - Obě střelené branky byly však náhodné a docíleny po chybách obránců. — Branku staňkovských umístil Pechan.

Prvý mistrovský zápas S.K. Staňkov již v III. třídě sehraje 3. září 1939. Soupeř není dosud znám, neboť vylosování bude teprve provedeno.

Připisuji svému váženému příteli, slovit. pánu, panu

PhDru Jaromíru Boreckému,

členu Čes. Akademie věd a umění a předsedovi spisovatelského spolku „Máj“, ald.

k jeho sedmdesátce.

Autor.

V Praze-Řeži, v červenci 1939.

Veškerá práva autorská, zejména práva překladu a filmování vyhrazuje si autor.